

fra Begyndelsen af har været der, er der mange Ægtefæder, hvor den i Tidens Løb smider bort; men derfor er det ikke sagt, at man lige saa godt kan ophæve et saadant Ægtefæde, det tror jeg, vil være et overfor Virkelighedens Fordringer meget urimeligt Standpunkt. Der kan godt være Ægtefæder, hvor Romantikens Duft aldrig har været tilføiede, eller hvor den i alt Fald for længe siden er borte, men hvor der dog ikke derfor er særlig Grund til at jage Folk fra hverandre, hvor deres materielle Interesser, deres Interesse for Børnene og disses Opdragelse er tilstrækkelig til at holde dem sammen, saaledes at der aldeles ikke er nogen Anledning til at sige, at da den omtalte Duft er forsvunden, er det lige saa godt, at de skilles ad. Jeg siger derfor, at i saadanne Ægtefæder, hvor man veed, at det personlige Forhold er noget høiligt, og enten har været det altid eller er blevet det med Aarene, men hvor dog alle praktiske Hensyn føre til, at begge Parter fornødvendigt maa vedblive at leve sammen, og hvor heller ingen af dem har nogen særlig Lyft til at opløse Ægtefædet, der kan det navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Manden bliver svagelig, eller hvor Manden bliver meget gammel eller dog svækket i en eller anden Henseende, godt tænkes, at Konen kan andrage paa, at Formueskæftets imellem dem ophæves, uden at det behøver at medføre noget saadant Brud i det personlige Forhold imellem dem, at man kan sige, at det i Grunden er ligesaa godt som en Separation, eller at der i alt Fald ikke er nogen Grund til at ønske at holde Ægtefællerne sammen, naar det er kommet saa vidt imellem dem. Jeg tror derfor, at den Omstændighed, at man andre Steder vedbliver at have dette Tilfælde ved Siden af det Tilfælde, at Manden har forladt Konen, indeholder for os en stærk Opfordring til at tænke paa, om det ikke vilde være rigtig ogsaa at tage dette med, naar man overhovedet skal ind paa den Vej, som de ærede Ændringsforslagsstillere ville gaa ind paa. Naar jeg nu gaar over til de andre Ændringsforslag, som ere stillede, da skal jeg først gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Forslaget til en § 1, og jeg vil da sige, at jeg tror, at dette Ændringsforslag egentlig er overlødig efter den bestaaende Ret, ikke just fordi jeg anser det for nogen afgjort Sag, at de Overrettsdomme, som den ærede Ordfører for Stillerne af Forslaget sigtede til, have Ret — det nærer jeg nemlig stor Tvivl om — og heller ikke just fordi jeg antager, at man uden Videre kan sige, at blot det, at Konen stipulerer Særformue har til Følge, at hun ogsaa har Myndighed til at raade over Særformuen, forudsat, at hun enten i Forveien var enke eller over 25 Aar og saaledes efter den almindelige civile retlige Regel vilde være fuldmyndig. Dette anser jeg for at være meget tvivlsomt; men derimod tror jeg, at Konen eller de, som paa hendes

Vegne afslutte Ægtepagten, maa kunne stipulere Ægtepagten, at hun skal beholde Raadighed over Særformuen og dens Indtægter uden Mandens eller anden Børges Samtykke. Dette, tror jeg, maa kunne stipuleres lovlig i Ægtepagten, og det bliver ogsaa hyppig stipuleret. Det er næsten altid Tilfældet; idetmindste tør jeg nok sige, at det i det overveiende Antal af Tilfælde, hvor der mellem Ægtefæller afsluttes en Ægtepagt, som gaar ud paa, at enten Konens Formue i det Hele taget eller visse Dele af den skulle være undtagne fra Formueskæftets og være hendes Særeie, bliver det meget hyppig tillige bestemt, at over denne Særformue eller over Indtægterne af den skal hun selv raade. Undertiden bestemmes det blot, at hun selv skal raade over den uden videre, og undertiden hebdet det sig, at hun skal raade over den med en Tilsynsværges Tiltræden, alfsaa med en anden Børges end Manden. Dette gjør imidlertid Folk som de ville, idet man snart gjør Forbehold i den ene og snart i den anden Retning; men det antager jeg kan lovlig gjøres ved den bestaaende Ret, og den Trang, som den foreslaaede § 1 skulde tilfredsstille, tror jeg derfor lige saa godt kan tilfredsstilles ad denne Vej, thi det er jo dog alligevel de ærede Forslagsstilleres Mening, at der ikke kan blive noget Særeie for Konen, at Konen ikke kan faae nogen Særformue, uden at der alligevel maa indgaa Ægtepagt. Saaledes har jeg idetmindste opfattet de ærede Forslagsstillere, og naar der alfsaa dog alligevel skal skrives en Ægtepagt for at undtage Noget som Konens Særformue, saa kan der jo ligesaagodt flydes den Bestemmelse ind i Ægtepagten, at Konen skal være berettiget til at raade over Særformuen eller Indtægterne deraf. Jeg tror derfor, at den foreslaaede § 1 egentlig ikke behøves efter den bestaaende Ret. Derimod mener jeg, at der, dersom man, som jeg før har bemærket, vil gaa videre og overhovedet vil gaa ind paa en mere yderliggaaende Forandring end den, som det oprindelige, lille Lovforslag strækker sig til, nok er al mulig Grund til at tage under Overveielse, om man ikke skulde gaa bort fra den Regel, at der nødvendigvis kræves Konfirmation paa Ægtepagten, naar Ægtepagten indgaaes forinden Ægtefædet. Dette tror jeg, at man idetmindste maatte kunne gjøre. Jeg er ogsaa af den Mening, at der ikke er nogen særlig Nødvendighed for at opretholde Konfirmation paa dette Gebet, og at man gjerne kan fratage den Bettingelse, at Ægtepagten skal være konfirmeret, naar den er indgaaet før end Ægtefædet. Ganske anderledes vil det naturligvis stille sig med Hensyn til dette Spørgsmaal, naar Ægtefællerne først efter Ægtefædets Indgaaelse have sluttet en Ægtepagt med hinanden, hvorved der gjøres Forandring i det engang etablerede System; men hvad angaar Ægtepagtens Afslutning før end Ægtefædets Ind-